

אלו עוברין פרק שלישי פסחים

מו.

עין משפט גד מצוה

כד א מ"י פ"ח מהל' גלגל גלגל ט'
 כה ב מ"י פ"ח מהל' מהל' גלגל ג' סמג
 לאון ע"י טושי"ע א"ח ס"י
 טעם ספק ב'
 כו ג מ"י פ"ח מהל' מ"סרס ה"ל יח'
 כז ד מ"י פ"ח מהל' שאל
 אבות העומאה הי"ט'
 כח ה מ"י פ"ח מהל' תפלה גלגל ג' סמג
 עשין י"ט טושי"ע א"ח ס"י
 כט ספק ד ויסקן קמט
 ספק ב'
 כ"ו ו מ"י פ"ח מהלגת
 י"ט הלכה ט סמג
 לאון ע"י טושי"ע א"ח ס"י
 ס"י ממ ספק ד וי"ט מקו
 ספק ד':

מוסף רש"י

לכ"ל. הל"ג עיטמו טעניה
 והוא שפ"ד לנגל בית
 וז"ל למ"ס להט"ל בית
 יעירם עמנו ארבעה מילין
 ע"י שגי'ע למוקו ויעט"ל
 ויחזר ממלך און עליו
 לנרוח מן הפסח אלל
 אס כן טעו לו טעל
 ה"מט שבר הלכה (וחז"ן
 ק"ב). ולתפלה. ההלך
 בדרך ובמז' גלגל וז"ל
 לזון מעשה יום אס'
 י"ט בית הכנסת לפני
 ע"י ארבעה מילין יעירם
 וי"ט ש"ס מ"י להפלה
 (ס"ח). ולגטילת ידיו.
 לאכלה וז"ן לו מ"ס ו"ט
 מ"ס לפני למוק ארבעה
 מילין. ימתן עד שגי'ע
 לה"ל שמתפלל עמיה
 ד"מ קמט, והשומע טעה
 כ"ן אי"ט לאכזה (ס"ח
 ק"ב). וארבעה אבר
 בה. ולארבעה דברים הי'
 אומר זה בשעור ד'
 מילין (ס"ח). וחדא מנייה
 עבוד. ה"ל כ"י עטרה
 דממתין (ס"ח). וכוז"ן.
 הטרות שמת המ"ס
 לנ"ח שמתפלל כשה'
 שיעבוד או שיעוד
 בהן כ"י עבודה. כ"ך
 שיעולין למת ע"י לפני
 דוק"ן. טרוז"ן. שנתנן
 מתורב בשר (ז"ח נ"ח).

רבינו הגאון

רבינו הגאון (המשך)
 א"כ כיוצא בו שחמ"ץ.
 כלומר אם יש שלש
 בבת אחת עמו והחמ"ץ
 אותו הבקץ, גם זה אסור
 שמ"ץ הוא, וא"ע"פ שהוא
 ח"ש ואין אדם יכול
 להר"ש בו. אין שם כיוצא
 בו, אם שהה משה'ע שגמר
 ולישה ששבור הליכת מיל
 אסור שוראי החמ"ץ, אבר
 ר' אב"ה אבר י"ט לקיש
 לגלגל, כ"ן שיש לפניו גבל
 המגבל כשהוא, והתפלה
 כ"ן שצריך להתפלל י"ט
 לפניו מ"ס לט"ול י"ט
 ולגטילת ידיו רוצה לאכל
 ואין לו מ"ס לט"ול ידיו
 ארבעת מילין. פירוש אם
 יש גבל העושה עיסתו
 כשהוא, הוא בה כותב בצק
 בחוק ארבעת מילין
 לפניו, ימתן עד שגי'ע
 לגבל ההוא עושה
 כשהוא ועושה לו עיסתו
 כשהוא, וכן לא יתפלל ולא
 יאכל עד שגי'ע למ"ס
 ויטול ידיו. וה"ל מילין
 רבעין ד' מילין לפניו,
 אבל לאחוריו אפילו מיל
 אחד אין מטריחין אותו
 לחזור, אלא עושה עיסתו
 כ"ן שמוזנן לו, ומק"ש
 ומפורש

לענין לירוף טומאה, כדמפרש ואזיל דבפסק מליא מילתא בשיעוריה:
ובשאר ימות השנה איכא פלוגא. מילוק חזק מקפיד לשאניו מקפיד
 והיניו דנתנא סיפא אס מקפיד עליו: **דאיכא פסחא מנכילה אולניו**
דנגעו כהאי נזק. הדבוק בעריבה ונגעה כ"ן טומאה ואיטמי והדר
 נגעו כ"ן אולכיס טהורים: **בפסח.**
 דליסור מתן מחשבו ונעשה חשבו
 הואיל וכתיב הוחרר להיחשב לענין
 איסור חמץ דל"ג צט"ל גנ"י עריבה
 כדמתיא ירשא השמא לענין טומאה
 נמי לא צט"ל גנ"י עריבה ומגטרף
 להשלים לכבישה ואע"ג דל"ן מקפיד
 עליו ומטמא את אחריס: **בשאר**
ימות השנה. דליכא למימר איסורו
 ושיעורא בקפידא מליא מילתא חז"ב
 מקפיד עליו ומגטרף דחשיב אולכ"ל
 הואיל וקפ"ו לט"ול: **וכן להעלות**
טהרה לעריבה. מליא נמי בשיעורא
 ולא שיעורא בפסק ואס מקפיד
 עליו קאי אשאר ימות השנה כ"ן
 דליטמי וקא מטעיל לה וקאמר
 דבפסק הואיל ובכזית עובד עליה
 ובפסקו חקילו: **ה"ג ויכ"י דמי כגון**
כ"ך לט"ול ומי"ן דל"ג ה"י כעריבה
ואפ"י אינו מקפיד עליו (א): אלג בשאר
ימות השנה. כ"ן מרובה כ"ן מועט
 כשיעורא מליא מילתא: **וכן לט"ול**
טומאה לעריבה. על י"י צ"ק זה
 תל"ג נמי צימות הפסק בשיעורא
 ולא שיעורא ואס מקפיד עליו אשאר
 ימות השנה קאי: **ה"ג ויכ"י דמי כגון**
דנגע שרץ כהאי נזק: **בפסח.**
 דכתיב איסורו חישבו מי"ן ולא ה"י
 כעריבה ולא נתחא לה ש"ס טומאה
 לעריבה ולא שיעורא חז"ב מקפיד עליו
 ובפסח מכות כי אינו מקפיד עליו
 לא (א): **ובשאר ימות השנה.** אס מקפיד
 עליו אפילו בפסח מכות חוץ: **ואס**
רוצה הוא קפיומו ה"י ה"ל כעריבה.
 וה"י כאלו נגע שרץ כעריבה ממש:
 החמ"ץ כ"ן לאו שמונה הוא כחמש
 ה"ס ש"ס לו חז"י ואינו ניכר א"ס
 שומע א"ס לאו דל"ן אדס עומד על
 ציורו ועל דעמו. לשיכא אמרי"ל צ"ק
 החרש קשה כחמש ואינו ניכר שהחמ"ץ
 ר"ל הכסופו פניו ואין מידוק לסימן
 החימוץ: **א"ס יש כיוצא בו שהחמ"ץ.**
וכ"ן החימוץ: **ג"ו ממגדל נושא**
לעריבה דהיינו מיל: לגלגל והפלה

הגהות הב"ח

(א) ר"י ד"ה וכן להעלות
 (ב) אכל ה"ה"ל: (ג) ד"ה
 בפסק ד"ה ובשאר ה"ה"ל:
 (ד) ד"ה והפ"ד ד"ה ומ"ל
 (ה) ד"ה ת"ס ד"ה ל"ג
 (ו) ד"ה וכן ש"ס ה"ה"ל
 קודם לה ש"ס ה"ה"ל
 יבדלה לפסחה וכו' ולכ"ך
 חז"ן דושה:

גילוי הש"ס

נב"ר און דאיכא פחות
 כשביע"ה עי"ן שנת ל'
 ע"ה מ"ה"ל א' לענין:
 ש"ס א"ה ק"ה"ל רש"י
 ד"ה"ל ע"י טו"ר א"ן מנ"ה
 כ' ע"י א"ה ק"ה"ל:

מוסף תוספות

א. שהאכל
 בטהרה. י"י מ"ר"ן. ב. אשון
 כשביע"ה עי"ן שנת ל'
 ע"ה מ"ה"ל א' לענין:
 ש"ס א"ה ק"ה"ל רש"י
 ד"ה"ל ע"י טו"ר א"ן מנ"ה
 כ' ע"י א"ה ק"ה"ל:
 א. שהאכל
 בטהרה. י"י מ"ר"ן. ב. אשון
 כשביע"ה עי"ן שנת ל'
 ע"ה מ"ה"ל א' לענין:
 ש"ס א"ה ק"ה"ל רש"י
 ד"ה"ל ע"י טו"ר א"ן מנ"ה
 כ' ע"י א"ה ק"ה"ל:
 א. שהאכל
 בטהרה. י"י מ"ר"ן. ב. אשון
 כשביע"ה עי"ן שנת ל'
 ע"ה מ"ה"ל א' לענין:
 ש"ס א"ה ק"ה"ל רש"י
 ד"ה"ל ע"י טו"ר א"ן מנ"ה
 כ' ע"י א"ה ק"ה"ל:

בו' משום דרבי אבהו אמר ריש לקיש נקט לה: **לגלגל המגבל**
 עי"ת אחרים צ"ק וכלי צעל הבית עומאים עד ארבע מילין
 הטריווחו חממים ל"ך למוקו לעטול כליו. וכן לתפלה אס חמ"ץ
 אדס בדרך וב"ל עת לזון ולהתפלל א"י צי"ט הכנסת לפניו כדמקו
 ארבע מילין הולך ומתפלל שס וז"ן ש"ס. וכן לגטילת יד"ס לאכילה
 א"ס עתיד למזל"ח מ"ס לפניו ד' מילין הולך לש"ס וט"ול את ידיו:
ר' אייבו אמר. לה"ל מילתא משמיה דריש לקיש ולא ר' אבהו
 אמר: **וארבעה מילי אמר זה.** לשיעור ארבע מילין היינו תלת
 וכ"ש מוסף (א): **ומאי ה"ל עבוד.** שיעור עבוד של עור רך המטמא
 כבשר כגון הנך דחשיב כשעור והרוטוב (ב) ארבע מילין הוא לנצטלו
 מתורב בשר חממת ועבודו: **כונן.** כל לו שומע חממים כשעור
 והרוטוב שערוחיסון מטמאין כבשר מ"ס שיהו רך ודרכו לאכיל' (ג):
שהילך צ"ק. דרך עורות לשוטמן לפני דריסת רגלי אדס וזהו
 מחילת עיבודן: **אל"ל לפניו.** אנטיילת יד"ס והתפלה דמהלך בדרך
 קאי דאילו גבל י"ך עד ד' מילין דמה יש לו להפסקי: **ומינה.** מד"ך
 ד' יוס' ב' מנינא דלמר כדתיא אפ"י מיל אינו חוזר דוקא מיל קאמר
 הא פחות ממיל חוזר: **ב"ה"ל י"ד מפרשין חלה בטומאה.** שנטמאת
 לאכילה ולשהותה לשרפה לערב א"י חפשה. מחלה דלכתי כל חלה ומדא חז"ל ליה דמפרש מכל חלה פורמא ולחמר אפייה
 א"ס ר"ה יפריש חלה שלימה על כולן כדמתיא בגמרא [מ"ח]: דקסבר רבי אליעזר הסל שהוא רודה מן המנוה לתוכו מנרפו לחלה:
 לא

ידיי בעפ"י ומתפלל. גם אוכל בבליא מחמתו בלא נטילה. וכן עבודת העור בהלך ארבעת מילין נקרא עבודה וטמא. ומפורש

בפרקי תעור הורובט.
ב"ה"ל י"ד מפרשין חלה בטומאה ביום טוב ר' אליעזר אומר כו. יחידוש שי חייבין לתפריש חלה ולישה לכתן. ובשאר ימות
 השנה מפרשה ונותנת לכתן עיסה זו אפיה וכן ביום טוב. אבל בטומאה ביום טוב אסור לאפות אותה שאלה ראויה אכילה,
 ולשרפה נמי אסורה לפי שורפין קדישים ביום טוב, וכבר פירשתי חילת חוצה לרצין בפרשת שלח לך לפיכך לא יאחזיקו.

